

cristina nemerovschi
nymphette_dark99

CĂRȚILE ◦ ARVEN

NYMPHETTE_DARK99

FRAGMENTE DIN CARTE

CĂRȚILE • ARVEN

© 2015 Cristina Nemerovski
© 2015 Cărțile Arven

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport tipărit sau digital, fără acordul deținătorului de drepturi de autor.

Cărțile Arven: un trademark
Herg Benet Publishers
Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București
România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Foto copertă: ©2015 Andrei Aleshyn | shutterstock.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NEMEROVSCHI, CRISTINA
nymphette.dark99 / Cristina Nemerovski ; - Ed. a 3-a. -
București: Herg Benet, 2015
ISBN 978-606-8530-85-7

821.135.1-31

Tipărit în România

cristina nemerovski
nymphette_dark99

roman
ediția a 3-a

FRAGMENTE DIN CARTE

HERG BENET
PUBLISHERS

CĂRȚILE • ARVEN

2015

Supranumită de critici rebela culturii române de azi și considerată inițiatore a unui nou mod de a scrie literatură, licențiată în filosofie, CRISTINA NEMEROVSKI a debutat în 2010, cu romanul *Sânge satanic*. Acesta a reprezentat atât un succes de critică, dar mai ales de public: în numai un an, s-a impus ca un adevărat fenomen social, inspirând numeroase manifestări artistice: poezie, piese de teatru, visual art, muzică. A primit referințe elogioase, fiind comparat cu opere-cult ale unor autori precum J. D. Salinger, Henry Miller, Irvine Welsh, Chuck Palahniuk, Bret Easton Ellis sau Anthony Burgess, și a fost distins cu premiul *Tiuk!* pentru debut, cu titlul *Cartea anului 2011*, nominalizare la titlul *Cartea anului 2010*, ales printre finaliștii *Premiers Romans En Lecture*.

Al doilea roman al Cristinei Nemerovski, *Pervertirea*, a apărut în 2012, la editura Herg Benet, fiind supus controverselor încă din primele luni; câteva lecturi publice au fost întrerupte, temele romanului fiind considerate "imorale, violente și indecente". Următoarele ediții ale cărții conțin fragmente inedite, reunite sub titlul *Jurnalul Amaliei*.

Ani cu alcool și sex este al treilea roman semnat de Cristina Nemerovski, o continuare la *Sânge satanic*.

În 2013, în colecția Cărțile Arven a Editurii Herg Benet, apare *nymphette.dark99*, carte despre care s-a spus că va detrona *Lolita*, cel puțin pentru generația tânără.

În noiembrie 2013, Cristina Nemerovski publică la Herg Benet un volum compus din discuțiile avute cu cititorii săi, intitulat *Ce facem cu România? – Cititorii în dialog cu Cristina Nemerovski*.

Rezervația unicornilor (2014) este romanul care încheie trilogia *Sânge satanic*. Tot în 2014, publică romanul-pamflet *Cum a ars-o Anghelescu o lună ca scriitor de succes*. *Păpușile* este a opta carte semnată de autoare.

Toate romanele Cristinei Nemerovski au devenit rapid bestseller-uri și au fost reeditate. Proza Cristinei Nemerovski a fost inclusă în antologii din România și internaționale.

*And there's nothing wrong with me
This is how I'm supposed to be
In a land of make believe
That don't believe in me
It says home is where your heart is
But what a shame
Cause everyone's heart
Doesn't beat the same
Everyone is so full of shit
Born and raised by hypocrites
Hearts recycled but never saved
From the cradle to the grave
And I leave behind
This hurricane of fucking lies
I don't feel any shame, I won't apologize
When there ain't nowhere you can go
(Green Day – Jesus of Suburbia)*

FRAGMENTE DIN CARTE

1.

M-am născut în noaptea de 21 spre 22 decembrie. Poate dacă ar fi fost un 22 decembrie din oricare alt an, nu 1999, aș fi scăpat de prenumele imbecil, greșos și insuportabil de Victoria. Dar așa, fiind '99, deci aniversarea a zece ani de la revoluția pulii, creierul de găină beată al măică-mii s-a gândit că ar fi un frumos gest de patriotism să îmi zică Victoria. Dar n-a fost de ajuns. Ca și cum Victoria nu e un nume destul de jenant, s-au gândit ei doi, părinții mei – capra și șobolanul, să mă potcovească și cu o denumire de prăjitură. Victoria Violeta. Violeta, prăjitura aia idioată cu șerbet mov. Am urât prăjitura asta din tot sufletul. Nu mi-am mâncat tiza decât de vreo patru ori în toată viața mea, și m-am bucurat cinic când a cam fost scoasă de pe piață. Probabil cofetarii o asociau cu vreun simbol al comunismului, iar cofetăriile astea noi, de fițe, nu prea mai expuneau Violeta. Nu dădea bine. Așa că am rămas cu al doilea prenume cumva degeaba, fiindcă până și prăjitura dispăruse.

Nu că Victoria mi-ar fi plăcut mai mult ca

Violeta. Absolut deloc. Dar, drăcia dracului, tuturor celor care mă întâlneau, în vreun fel sau altul, le cădea cu tronc prenumele ăsta. “Victoria, ce nume frumos, cât de sonor este!” Ajunsesem să mă feresc să leg relații strânse cu cei cărora le plăcea prenumele meu. Când întâlneam un om care pufnea în răs la auzul numelui Victoria, da, pe el făceam tot posibilul să-l păstrez în preajmă. Când terminasem clasa a patra, Victoria suna pentru mine ca loviturile învățătoarei care mă scotea în fața clasei și mă bătea cu linia la palmă. Era printre singurii oameni care îmi pronunțau prenumele întreg, și o făcea parcă cu o pasiune uriașă, punându-și în tonul aspru cu care mă striga toată amărăciunea vieții ei de femeie cu trei copii, părăsită de bărbat.

Ceilalți se obișnuiseră deja să mă strige Vicky.

Nașterea mea în noaptea de 21 spre 22 decembrie nu mi-a adus doar un nume imbecil. Mi-a adus și relații complicate cu mama, care, imediat cum m-a născut, a simțit că mă urăște în aceeași măsură în care mă iubește, dacă m-o fi iubind pe atunci. Era încă oarecum tânără, avea 23 de ani și, deși însărcinată în luna a opta, se pregătea de o trecere în noul mileniu cât se poate de wild, cu o petrecere la o cabană alături de prietenii lor cei mai buni, ai ei și ai tatii, o gașcă de vreo două persoane. Cu băutură, artificii, sex și ce alte metode de distracție or mai fi avut ei pe vremea aia. Dar eu, încăpățânată și

nesimțită, i-am rupt apa pe nepregătite, obligând-o să meargă la spital și să petreacă acolo Crăciunul și zilele de după, transformând rochia grea pentru gravide sexy și pantofii cu toc cui planificați pentru 31 decembrie într-un vis care a rămas pentru totdeauna neîmplinit. Asta e, pesemne că n-am vrut să mă nasc în 2000. Am vrut să fiu un copil al vechiului mileniu. Nu m-a iertat niciodată pentru asta.

În ce-l privește pe tata, șobolanul, a fost mereu blegul familiei. Nu avea niciun cuvânt de spus. Cred că nici legat de numele meu nu a avut o părere proprie. Mda, vechiul blestem al bărbatului care își ia o femeie mai frumoasă decât merită, sau decât crede societatea că merită. Tata a fost mereu panicat că mama îl va părăsi, că îl va înșela, că se va plictisi de el. De plictisit se plictisise, asta e adevărat. Pe toți ne plictisea tata, ne irita aerul lui mereu apatic, calm, placiditatea lui de șobolan trist cu coada plecată, ca și cum nimic n-ar fi mai important decât meciul de fotbal de sâmbătă seara de la TV și jocul de table seara, în spatele blocului, când nu era prea frig afară. Jobul la agenția de turism unde învățea toată ziua niște hârțoage nu-i oferea subiecte palpitate pe care să le discute cu noi când ajungea seara acasă, așa că își făcea datoria de a comunica strictul necesar cu familia întrebându-mă pe mine dacă e totul în regulă la școală și dacă am luat vreo notă. “Îhâm”, îi răspundeam invariabil, zilnic, cu gura plină de suc sau

mâncare, și nici măcar nu se obosea să mă descoasă dacă “îhâm” însemna da sau nu. Evident că, din cauza acestei lipse acute și stupide de comunicare, el era convins că sunt încă virgină. Mama probabil bănuia că nu mai sunt, după ce îmi găsisese în sertarul biroului pastile de a doua zi, prezervative, cătușe cu blăniță și un test de sarcină pe care îl cumpărasem preventiv, fără să fie deocamdată nevoie să-l folosesc. Nu erau singurele motive care să-i dea de bănuț; mai erau și acele momente în care mă surprinsese împreună cu Dev, în camera mea.

Revenind la tata, nici legat de Tedy nu era în stare să ia decizii. Le lua tot capra. Când l-au exmatriculat prima dată pe frati-miu, în clasa a opta, fiindcă îi găsiseră jurnalul în care descria cu amănunte cum avea de gând să pună o bombă în sala de sport și cum avea să-și tortureze colegii, lucrându-le îndelung beregata cu un cuțit bont, mama a decis la ce școală avea să-l mute. Șobolanul a ridicat din umeri, cu un “cum crezi tu că e mai bine”. Eu mă pregăteam de banchetul de sfârșit de clasa a patra. Mă bucuram că scap de scorpia de învățătoare și că exista o șansă, cât de mică, ca nimeni să nu-mi mai spună Victoria în viitor.

Mda, naivități. Ce pot să spun, eram mică pe atunci. Nu înțelesesem partea nasoală că numele, odată primit, rămâne cu tine până la capăt și că, mai mult decât atât, el îți construiește o parte a personalității, îți determină într-un fel relațiile

cu cei din jur. De asta, mulți oameni care poartă același prenume au comportamente asemănătoare și sunt previzibili. Pentru că au același nume. Și pentru că sunt proști, firește, dar asta e de la sine înțeles.

Tedy schimbase până în 2012 trei școli și șase licee. Culmea e că niciodată nu pusese cu ade-vărat o bombă. Nici nu-și omorâse colegii. Doar vorbea despre lucrurile astea, despre intențiile lui. De la a doua lui exmatriculare, tot în clasa a opta, eu știam de fiecare dată când avea să se întâmple următoarea. Erau tot felul de indicii, în principal o febră a lui Tedy, un patos cu care vorbea despre potențialele lui crime. Chestia asta îi speria pe cei din jur și, când apărea ea, știam că Tedy va trebui să spună la revedere foștilor colegi și profi. Mă rog, nu era ca și cum le-ar fi simțit lipsa, după ce se muta. Singurele ființe de care îi era dor, după exmatriculare, erau maidanezii din curtea școlii. Am mers de câte-va ori împreună să-i revedem, și Tedy i-a hrănit cu parizer de pui. Ultima noastră excursie de genu' ăsta, anul trecut, era să se sfârșească foarte prost. Fosta lui dirigă, cea care ceruse în consiliu exmatricularea, îl văzuse pe geamul cancelariei și sunase la Poliție. Noroc totuși că am avut timp s-o ștergem la fix.

Ultima găselniță a maică-mii apăruse anu' trecut în octombrie când, Tedy dat afară pentru a noua oară de la liceu, în urma invariabilei amenințări cu bomba și cu mutilarea colegilor

pe care frati-miu o însemnase cu markerul pe peretele budei și pe ușa cancelariei și pe cea a laboratorului de fizică, capra se gândise să-l înscrie la un liceu particular. Spera că va fi scutită de neplăcuta și stânjenitoare întrebare care i se tot punea de la o vreme: de ce a fost exmatriculat fiul dumneavoastră? Mintea ei aburită însă a mai născocit ceva: hai s-o mutăm și pe Vicky la liceul ăsta particular, că are și clase 5-8, ca să rămână în continuare aici și peste doi ani, când intră-ntr-a noua. O să cunoască și ea copiii mai mari, de liceu, de la care o să învețe lucruri utile. O să devină mai responsabilă, mai conștiincioasă. Așa că, vrând-nevrând, am devenit din nou colega de școală a lui Tedy, care a intrat într-a 11-a C. Pe mine m-au băgat în a 7-a A. Cu Coco cu tot.

Mă așteptam ca, până la vară, să fiu obligată să mă mut iar. Tedy voia să dea cu bomba și aici. Așa că, mi-am zis, Vicky, ai grijă să nu te simți prea confortabil. Ești aici doar pentru câteva luni. Și, la naiba, nu mă deranja deloc chestia asta.

Nu m-a deranjat, până în ziua când l-am întâlnit pe Dev.

Era cândva pe lume un om înțelept, și omul ăsta înțelept a scris câteva cărți. Se zice că avea câte un răspuns potrivit la fiecare întrebare. Indiferent ce ți s-ar fi întâmplat, nu conta cât de neobișnuit ar fi fost, omul înțelept îți spunea cauza, apoi remediul. Omul înțelept ar ști să-mi spună acum ce e cu bulgărele ăsta de nostalgie

care mi-a căzut în cap. De ce mă gândesc la ai mei, la Tedy, la școală, la maidanezii pe care i-am hrănit cu parizer de pui în curtea școlii, taman acum, când stau ca proasta în frig și-n ploaie și plâng pe dinăuntru după geaca de motor pe care am uitat-o într-un bar din Brașov, în urmă cu vreo două ore. Acum, când fac autostopul și ar trebui să-mi concentrez cumva energia să oprească un bou și să mă ia până-n București. Și chiar îmi plăcea mult geaca aia; o luasem dintr-un second, din micile mele economii, la numai o săptămână după Întâmplare. Mi-o făcusem cadou, ca un fel de recompensă, ca pe o modalitate stângace de a mă ajuta să uit și să trec peste. Îmi plăcuse mult că eu crescusem, iar ea rămăsese pe loc. La 11 ani, când am îmbrăcat-o pentru prima dată, îmi era mare, largă. Acum, la 13 ani și 4 luni, mi-a rămas mică. Oare ce-o să se întâmple cu ea? Cine o va găsi o va purta sau o va vinde pe net? Va pune un anunț pe un forum de rockeri, va scrie că prețul ei e negociabil? În fiecare săptămână, va scădea 50 de lei, doar ca s-o știe vândută odată? Căcat, mi-e dor, și m-aș întoarce după ea, dacă aș ști în pula mea în ce bar am uitat-o.

Avea și un patch drăguț, prins pe mâneca dreaptă, cu *Forgotten Woods*. Cadou de la un fost iubit, de când eram într-a șasea. V., care asculta numai nebunii din astea simpatice și care o crizase luni în șir pe capră cu sunetele “satanice” pe care le experimenta la chitară, în camera mea.

“Live fast, die young/Bad girls do it well/
Live fast, die young/Bad girls do it well/Live
fast, die young...” se aude repetat, cu ecou, în
capul meu, încă de când Tedy m-a lăsat singură
în orașul ăsta de lângă munte. Faza e că nicio-
dată nu trebuie să-ți propui să trăiești la limită,
ca să-ți și iasă. Din contră, ca să-ți iasă așa cum
trebuie, e musai să uiți că trăiești, că ești alive, să
nu mai fii conștient de persoana ta și să te lași să
plutești liber în orice direcție ar vrea vântul să
te împrăștie.

Tocmai când îmi fac curaj să ies de sub sal-
cie și să stau iarăși în ploaie cu mâna întinsă,
poate de data asta am noroc, un TIR oprește cu
scârțâituri oribile pe marginea drumului. Un
șofer negricios, mic și urât, scoate capul din el,
mă măsoară din creștet până-n picioare, insistă
cu privirea pe ciorapii mei negri de plasă și pe
lanțurile prinse de fusta-n carouri, se scarpină
în colțul gurii o vreme, analizându-mă, și zice
într-un final:

— Hopa sus, păpușică!

2.

În cabină miroase a tutun și a transpirație. Tiristul scoate un pachet de țigări fără filtru și îmi oferă una. Nu refuz. Îmi face cu ochiul. Îmi aprinde țigara, cu un ochi atent la drum. Pe urmă îmi întinde și un pet la 2 litri de Ciucaș.

Nu-l refuz nici pe ăsta.

— Unde mergi, păpușică?

— La București.

— Ptiu, zice el, bănuiam. Și io, tot acoloșa. Ai fost decât la o plimbărică aciea, la munte?

— Oarecum, îi răspund, în timp ce scuip niște tutun care mi s-a prins de limbă.

— Io-s Gicu.

Mi-a întins deja mâna, stă cu ea suspendată în aer, așa că îi răspund:

— Victoria.

Nu Vicky, ci Victoria. Să-i spun numele meu adevărat și insuportabil manelistului urât și împuțit mi se pare că este ceva sexy, ceva nelocul lui, ceva incitant și neașteptat. God, e atât de urât manelistul, nu cred că am văzut vreodată un om mai urât. Are barbă, mustață, părul ușor

SFÂRȘIT
FRAGMENTE DIN CARTE

www.hergbenet.ro

Cărțile Arven
Marcă a Herg Benet Publishers

Bun de tipar: februarie 2015. Apărut: 2015.
Editura Herg Benet, Str. Dr. Burghilea 22,
sector 2, București, România.
Comenzi: vanzari@hergbenet.ro

«Am 13 ani și 4 luni. În ghiozdanul meu nu găsești bomboane pe băț, nu îmi prind părul cu bentiță, nu port pantofi cu baretă și nici rochițe albe. Fac sex pentru că e fun. Îmi testez limitele și nimic din ceea ce ai putea bănuși despre mine nu este adevărat. Mă cheamă Vicky. Ai grijă să nu îmi spui Victoria, port un cutter cu mine tot timpul.»

Rămasă singură în mijlocul Brașovului, fără bani și fără baterie la mobil, Vicky, o adolescentă de 13 ani, are o noapte la dispoziție pentru a ajunge în București, unde a doua zi este petrecerea de majorat a iubitului ei, Dev, petrecere pe care în niciun caz nu vrea să o rateze. Un TIR oprește, iar bărbatul pare fascinat de nurea tinerei Lolite, propunându-i o partidă de sex în pădurea de la marginea drumului. Ea acceptă imediat, însă șoferul nu știe că a făcut o greșeală care îl va costa poate chiar viața.

Situațiile neprevăzute și personajele întâlnite pe parcursul a doar câteva ore gravitează în jurul atracției sexuale și al aventurilor extreme, al rememorării unor evenimente decisive din trecut și reflecții despre persoanele importante care au marcat-o. Fata ascunde totuși un secret – Întâmplarea.

Live fast, die young, bad girls do it well.

CĂRȚILE • ARVEN

www.hergbenet.ro/cartile-arven